

Arrest

nr. 259 001 van 4 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PEETERS
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. L. PEETERS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2016. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') nam op 30 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in zijn arrest nr. X van 26 juni 2019. Er werd geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Verzoeker diende, zonder België te hebben verlaten, op 10 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 25 juni 2021 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Sheikh Dashgar (Herat stad, provincie Herat), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtou te zijn van origine. Nadat u slechte punten behaalde op school, werd u door uw familie gedwongen de school te verlaten en werd u naar Jamaat Tablighi gestuurd om religieuze lessen te volgen. U achterhaalde dat de lesgevers van Jamaat Tablighi tot doel hadden om zelfmoordterroristen te creëren in plaats van religieuze les te geven. Ook was er sprake van seksueel misbruik van de jongens die samen met u les volgden. U kwam op 05/02/2016 aan in België en diende er op 11/02/2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30/11/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep bij de RvV werd op 26/06/2019 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 10/11/2020 een tweede verzoek in. U verklaart dat u van uw vader heeft vernomen dat de politie u zoekt omdat u naar Jamaat ging waar ze zelfmoordterroristen opleiden. Omdat u er niet was werd uw vader meegenomen. Daarna werd uw vader vrijgelaten en kreeg hij convocaties van de politie om u er bij hen aan te bieden. Uw vader heeft u dit in het verleden niet verteld omdat u jong was en u niet onder druk wou zetten en stress geven. De mensen van Jamaat hebben ook uw broer geslagen omdat u niet meer naar de Jamaat ging. Uw broer is nu gevlucht naar Pakistan. Om deze reden zegt uw vader u dat u zelfs niet moet denken om terug te keren naar Afghanistan, dat u er zal gedood worden en dat uw familie er veel problemen riskeert. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u drie convocaties voor waaruit blijkt dat u zich dient aan te bieden bij de politie en een schriftelijke bevestiging van de wijkverantwoordelijke dat u er niet meer woont.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u

betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. de politie is in uw land van herkomst op zoek naar u en uw broer werd omwille van u door leden van de Jamaat geslagen, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. u ging naar Jamaat Tablighi en ontvluchtte uw land van herkomst toen u ontdekte dat ze er zelfmoordterroristen opleiden. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U wist immers niet aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk les volgde bij Jamaat Tablighi. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, drie politieconvocaties en een schriftelijke bevestiging van de wijkverantwoordelijke dat u er niet meer woont omdat u er problemen had, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 148-153, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie tot de relatief rustige provincies in het westen van Afghanistan behoort, maar dat de taliban er actief is in meerdere districten..

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Herat, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Eind 2019 en begin 2020, was de stad getuige van een reeks veiligheidsincidenten, met inbegrip van gerichte moorden en aanvallen op de politie. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Herat stad werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de stad Herat sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Herat in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van de motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1A en artikel 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; van het recht van verdediging; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsverplichting, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel; en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name drie uitnodigingen van de politie en een verklaring van de wijkverantwoordelijke. Verzoeker stelt dat deze documenten de geloofwaardigheid van zijn relaas aantonen en dat hij deze niet eerder kon aanbrengen omdat hij niet van deze documenten op de hoogte was en ze nog niet had ontvangen.

Verzoeker argumenteert voorts dat zijn verklaringen, onderbouwd door de nieuwe elementen, geloofwaardig zijn en citeert uit de UNHCR Richtlijnen "Note on burden and standard of proof" betreffende het voordeel van de twijfel. Betreffende het argument van verweerder dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten zeer relatief is, antwoordt verzoeker dat de neergelegde documenten wel degelijk authentiek zijn en dat het erg kort door de bocht is om de bewijswaarde van elk neergelegd document op dergelijke wijze aan de kant te schuiven. Dergelijke algemene redenering schendt volgens verzoeker het recht van verdediging, de motiveringsverplichting en het vermoeden van onschuld. Verzoeker voert ook aan dat verweerder niet aantoonde welke specifieke problemen zich stellen betreffende de documenten, maar enkel in algemene termen verwijst naar de corruptie in Afghanistan, en citeert hieromtrent het document van UNHCR "Beyond proof – credibility assessments in EU asylum systems". Verzoeker stelt dat een gedegen onderzoek van de documenten nodig is en dat er geen concrete elementen zijn die erop duiden dat hij valse of vervalste documenten zou hebben neergelegd. Verzoeker citeert opnieuw het UNHCR waar deze in het voormelde document schrijft dat het schriftelijk bewijsmateriaal voldoende rigoureuus dient te worden onderzocht, hetgeen bevestigd werd in een arrest van het EHRM.

Hierna gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Herat stad. Hij verwijst naar het EASO COI rapport "Afghanistan – Security Information", *"waarin melding wordt gemaakt van het grote tekort aan politiemensen, niet alleen in de provincie Herat, maar voornamelijk ook in Herat-stad, waardoor de veiligheid niet kan worden gegarandeerd. De wegen zijn er onveilig, en inwoners klagen er over gewapende overvallen op burgers en een veelvoud aan veiligheidsincidenten. Unama (United Nations Assistance Mission in Afghanistan) maakt melding van een stijgend aantal burgerslachtoffers tegenover 2018. Deze informatie wordt bevestigd door AAN (Afghanistan Analysts Network)."* Verzoeker verwijst ook naar het reisadvies dat de Belgische overheid geeft aan zijn onderdanen en waarin reizen naar Afghanistan worden afgeraden.

Voorts haalt verzoeker zijn profiel als terugkeerder aan en stelt hij dat hij als terugkeerder zal worden geconfronteerd met een vijandige houding van zijn landgenoten. Verzoeker voert hieromtrent aan dat *"Nog los van een eventuele strafrechtelijke vervolging wordt het niet voldoen aan de traditionele Afghaanse normen en het verwesterd zijn gezien als een smet op maatschappelijk niveau"* en citeert een rapport van Asyls over de situatie van verwesterde terugkeerders naar Kaboel.

Verzoeker benadrukt vervolgens nog zijn integratie in de Belgische samenleving.

Verzoeker vraagt het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Enveloppe met tracking Bpost;
3. Medisch attest verzoeker;
4. Uitnodigingen politie en verklaring wijkverantwoordelijke;
5. Foto verwondingen broer B;
6. Schoolattesten, studentenkaarten en aanbevelingsbrieven;
7. Brief W.K.

3. Nieuwe elementen

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) Resolutie van het Europees Parlement van 10 juni 2021 over de situatie in Afghanistan en (2) UNAMA, Briefing to the United Nations Security Council by the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Ms. Deborah Lyons.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van

de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat werd opgenomen in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De parlementaire voorbereiding van deze wet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

5.2. In zijn verklaring volgend verzoek verwijst verzoeker naar de vluchtmotieven die hij aanhaalde naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name zijn verklaarde vrees omwille van zijn religieuze studies in de Jamaat Tablighi, waar hij zou zijn opgeleid tot zelfmoordterrorist en medestudenten seksueel misbruikt zouden zijn geworden. Zijn verklaringen hierover werden door de commissaris-generaal ongeloofwaardig bevonden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd op 30 november 2017, wat bevestigd werd in het arrest nr. 223 268 van de Raad van 26 juni 2019. Verzoeker diende tegen hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

5.3. Verzoeker stelt in het kader van zijn huidig volgend verzoek dat de politie hem na zijn vertrek uit Afghanistan nog bij hem thuis is komen zoeken. Zijn vader werd door de politie meegenomen en nadien vrijgelaten. Na zijn vrijlating kwamen er nog convocaties van de politie toe bij het huis van verzoeker, waarin stond dat verzoeker zich bij hen moest aanmelden. Verzoeker verklaart ook dat zijn broer B. door de mensen van de Jamaat Tablighi werd geslagen en dit omdat verzoeker de lessen niet meer bijwoonde. B. vluchtte hierop naar Pakistan.

Ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: drie convocaties van de politie en een bevestiging van de wijkverantwoordelijke dat verzoeker zich er niet meer bevindt. Bij het verzoekschrift legt verzoeker nog een medisch attest, een foto van de verwondingen van zijn broer B., documenten en brieven met betrekking tot zijn integratie in België en een brief van zijn broer W. neer.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen naar voor brengt die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt omdat (I) de verklaringen die hij aflegt, met name dat de politie naar hem op zoek is en zijn broer door leden van Jamaat geslagen werd, volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en dat ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en de Raad

omdat hij niet wist aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk les volgde bij Jamaat Tablighi en dat dit niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, (II) met betrekking tot de drie documenten die hij aanbrengt moet opgemerkt worden dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten bijzonder relatief is en deze op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en (III) hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Herat en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In het reeds geciteerde arrest LH van het Hof van Justitie van 10 juni 2021 herinnert het Hof er aan dat de procedure voor de toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen en dat bijgevolg het onderzoek of een volgend onderzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (punten 49 en 50).

Evenwel heeft het Hof ook benadrukt dat artikel 40, lid 2 van de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en volgend verzoek wat de elementen of bevindingen betreft die kunnen aantonen dat een persoon in aanmerking komt voor internationale bescherming zodat de beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van deze verzoeken in beide gevallen moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en dus in samenwerking met de verzoeker (punt 58 en 60). Het Hof wijst er ook op dat ook een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, een element vormt dat ter staving van het verzoek is overgelegd en dat lidstaten bijgevolg gehouden zijn om een dergelijk document in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (punt 61). Voorts herinnerde het Hof er aan dat *“het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (punt 62).

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten de met het onderzoek belaste instanties het verzoek beoordelen op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden zij daarbij rekening onder meer met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast alsook met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich, wat betreft de beoordeling van de door verzoeker bij de indiening van zijn volgend verzoek voorgelegde documenten, tot de vaststelling dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden en dat de bewijswaarde van dergelijk Afghaanse documenten bijzonder relatief is en dat deze op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na zijn verklaring volgend onderzoek niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud door verwerende partij, maar wel de gelegenheid heeft gekregen om de door hem neergelegde documenten toe te lichten tijdens een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In zoverre hieruit blijkt dat verzoeker werd gehoord over de door hem voorgelegde documenten, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verwerende partij is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten in het licht van zijn verklaring dat de politie naar hem op zoek is en dat zijn broer omwille van hem door leden van Jamaat werd geslagen. Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift geeft de commissaris-generaal op geen enkele wijze aan welke specifieke problemen zich stellen met de voorgelegde documenten of op basis van welke kenmerken van de voorgelegde documenten kan worden besloten

dat de bewijswaarde ervan bijzonder relatief moet geacht worden. In zoverre uit landeninformatie kan blijken dat documenten tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en dat er een hoge graad van corruptie heerst, ontslaat deze algemene informatie de commissaris-generaal geenszins van zijn verplichting tot een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek van alle nieuwe elementen waarop de verzoeker zijn volgend verzoek baseert, i.e. zowel zijn verklaring dat hij wordt gezocht door de politie als de documenten die hij ter staving daarvan neerlegt. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker, conform artikel 48/6, § 3, lid 1 van de Vreemdelingenwet een vertaling naar het Engels bijbrengt van de door hem neergelegde documenten en dat volgens zijn verklaring volgend verzoek hij na de negatieve beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming deze documenten heeft ontvangen. Uit de verklaring volgend verzoek blijkt dat verzoeker niet verder bevraagd werd over het precieze tijdstip waarop hij deze documenten zou hebben ontvangen, zodat hieruit ook niet kan worden afgeleid of hij deze documenten had kunnen voorleggen tijdens de beroepsprocedure voor de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Door niet over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten heeft de commissaris-generaal de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden. Een verder onderzoek van de door verzoeker neergelegde documenten en zijn verklaringen hierover is bijgevolg noodzakelijk.

Voorts stelt de Raad vast dat de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde resolutie van het Europees Parlement melding maakt van een aanzienlijke stijging van het aantal aanvallen van de Taliban sinds het begin van de Afghaanse vredesbesprekingen in 2020 met het doel de controle over de door de regering gecontroleerde gebieden over te nemen (punt H) na de aangekondigde eenzijdige terugtrekking van de VS-troepen tegen 11 september 2021 (punt B) en dat uit de UNAMA Briefing tot de United Nations Security Council by the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Ms. Deborah Lyons, van 22 juni 2021 blijkt dat de Taliban terreinwinst boekt als gevolg van een intensieve militaire campagne en dat meer dan 50 van de 370 districten in Afghanistan gevallen zijn sinds begin mei 2021. De meeste van deze districten die zijn ingepalmd door de Taliban bevinden zich rond de provincie hoofdsteden wat er volgens de UNAMA briefing op wijst dat de Taliban zich aan het positioneren zijn om deze hoofdsteden opnieuw in te palmen van zodra de buitenlandse troepen zich volledig teruggetrokken hebben (UNAMA briefing, p. 1-2). De Raad stelt vast dat deze informatie recenter is dan de landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en de door verwerende partij bij aanvullende nota neergelegde EASO Guidance Note Afghanistan van december 2020, die dateert van voor de in april 2021 aangekondigde terugtrekking van de VS en andere buitenlandse troepen. Waar de door verzoeker bijgebrachte resolutie van het Europees Parlement en de UNAMA briefing geen specifieke informatie bevat met betrekking tot Herat, waarvan verzoeker afkomstig is, wijst deze informatie minstens op een onrustwekkende evolutie in de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar is niet duidelijk in hoeverre de Taliban ook in Herat de controle heeft overgenomen, noch wat de impact ervan is op de plaatselijke bevolking.

Gelet op het voorgaande en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET